og bag denne laa den lille Baad, Præsterne benyttede, naar de, skjulte af Bjerget, drev Flaaden hen mod *den* troende, der havde betalt dem godt.

Denne Oplevelse styrkede dem endnu mere til Kamp mod de gamle Fordomme; de havde set hen til denne Prøve for at faa Vished om, at deres Arbejde var godt og rigtigt, og saa viste den sig at være et Bedrageri.

De toge til Calcutta og her blev Broderen syg; efter hans Død ægtede hun en Bengaler, der, som hun, havde lidt Skibbrud paa sin Tro. Efter 19 Maaneders Ægteskab døde han, og Ramabai stod atter ene med en lille Datter.

For at redde denne fra sin egen sørgelige Skæbne, rejste hun til England. Professor Max Müller tog sig af hende. Hun underviste i Sanskrit og modtog selv Undervisning. Her tog hun den Beslutning at arbejde paa at forbedre Enkernes Kaar og om muligt faa Mændene til at se al den Uret, Traditionen havde ledet dem ind i.

Naar man husker, at denne er stærkt knyttet til Hinduernes Religion og har Aarhundreders Hævd, vil man forstaa, hvor stort og vanskeligt et Arbejde det var, hun havde taget op efter Faderen. Traditionen lærer for Eksempel, at en Kvinde, der er muggen mod sin Mand, vil komme til at leve en længere Tid — de tro jo paa Sjælevandringen — som en Rotte og vil først langsomt kunne arbejde sig op igen gennem mange Inkarnationer; men den, der siger ham imod, maa begynde sit Liv efter Døden som et Svin.

Ramabai tog til Amerika 1887 for at rejse Midler til den føromtalte Skole. Hendes Personlighed gjorde Indtryk. Unitarierne gave deres Forsamlingssal til Mødet. Efter at Ramabai havde talt, foreslog Rev. Ames, at der skulde nedsættes en Komité af Kvinder. Miss Phebe Adam, der er født i Indien, modtog Hvervet om at danne den og traadte i Forbindelse med Dr. Bhandarkar i Poona og Sir William Wedderburn i England. Rev. Dr. E. E. Hale, der blev Formand, Dr. Lyman Abbott, George A. Gordon, Mrs. Mary Hemmenway, Dean Rachel Bodley og den nylig afdøde Frances Willard vare med i Bestyrelsen.

En kuriøs Bestyrelse — bestaaende af Unitarier, Anglikanere, Ortodoxe, Metodister og Baptister — Guds Vilje knyttede dem sammen i dette Arbejde, og de naaede deres Maal. Ramabai brast i Graad, da hun hørte det: „Det er af Glæde, jeg græder, nu bliver min Drøm Virkelighed." Hun traadte i Komiteens Tjeneste, rejste fra Sted til Sted, og denne unge Kvinde, der udelukkende lever af Brød, Mælk og Frugt, udfoldede i det Aar en Kraft, der varslede godt for hendes Arbejde i Indien.